

mellem et Par Kuske, der imidlertid var kommen til at køre mod hinanden midt inde mellem de opstablede Varedynger. De kunde hverken komme frem eller tilbage med deres Vogne, og det trak op til Slagsmaal, da en Politibetjent kom tilstede og skaffede nogle Tønder trillet tilside, saa der blev Plads.

Regnen havde imidlertid sagtnet; men Luften laa endnu tung og sort over Byen. Man kunde akkurat skimte de røde Pakhustage ovre paa Kristianshavnssiden.

Pludselig fik Per Øje paa en enspændig lukket Rustvogn af den Slags, der anvendtes til at overføre Lig fra Hjemmene til Kirke eller Kapel; den kom kørende med en arbejdsklædt Mand paa Bukken ved Siden af Kusken og standsede et Stykke fra Skibet. Bagefter den fulgte en lukket Droske, af hvilken nu fire Personer steg ud, — hans Brødre. Først kom Eberhard i florumviklet Silkehat og med opsmøgede sorte Bukser samt en Paraply, som han straks slog op, skønt det i Øjeblikket ikke regnede. Efter ham kom den rødmossede Thomas, Kapellanen, og endelig de to unge Brødre.

Henne foran Dampspillet var man just ifærd med at ophejse den sidste Vareballe fra en Arbejdsvogn. Da denne kørte bort, satte Kusken paa Ligvognen sin Hest i Bevægelse for at komme til. Men et Raab fra Styrmanden, der oppe fra Kommandobroen ledede Indladningen, standsede ham. Han fik Ordre til at vente lidt. Der var en ung uvan Hest, der skulde bringes ombord, og dette tog Tid. Man forsøgte først at lede den over Landgangen ligesom Grisen før, hvad der i Begyndelsen ogsaa syntes at skulle lykkes. Skønt den rystede og prustede af Angst, saa der sprang